

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **E. H.,**
bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
se sídlem Ledčická 649, Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2020, č. j. 156794/2019/KUSK/HRO,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci, obsah podání účastníků a průběh jednání před soudem

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. října 2019, č. j. MEUPDY/0060808/DOPP/2019/SMi, a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím shledal žalobce vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), jichž se žalobce dopustil tím, že dne 26. 5. 2019 v 15:09 hod. na dálnici D11 v km 47 ve směru jízdy na Hradec Králové při řízení osobního automobilu tov. zn. BMW 750LD r. zn. X a) překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 30

km/h a více, čímž porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, b) při řízení motorového vozidla neměl u sebe platný řidičský průkaz, čímž porušil ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu.

2. Žalobce v podané žalobě uplatnil následující žalobní body:

- 1) Faktická subsumpce – žalobce nemohl být potrestán za nepředložení platného řidičského průkazu, jelikož platným řidičským průkazem vůbec nedisponoval. Žalobce nijak nepopírá, že i jednání spočívající v tom, že žalobce nepožádal o výměnu řidičského průkazu je přestupkem, přičemž právě za tento přestupek hypoteticky mohl být potrestán. Nebylo však možné žalobce trestat za přestupek, spočívající v tom, že neměl u sebe řidičský průkaz, když v rozporu s právním předpisem měl u sebe stále starý řidičský průkaz, neboť právě dochází k faktické konzumpci.
- 2) Vycházení z neprokázané skutečnosti – Žalobce správnímu orgánu vytýká, že tento pominul zhodnotit zákonná kritéria pro ukládání sankce (ač na to žalobce v podaném odvolání sám upozornil), a dále že správní orgán rozhodl na základě skutečnosti neprokázané, která nadto byla sporná. Správní orgány kladly žalobci k tíži, že byl v čase spáchání přestupku silný provoz. Žalobce toto tvrzení správního orgánu popíral, tvrdil, že byl provoz naopak velmi slabý. Na toto tvrzení reagoval žalovaný tím, že "tvrzení žalobce je neuvěřitelné", neboť k přestupku došlo v neděli odpoledne (v 15:09 hodin). Žalobce předně konstatuje, že správní orgány rozhodují na základě podkladů pro rozhodnutí. Podkladem pro rozhodnutí může být důkaz, znalost správního orgánu z úřední činnosti, místní znalost, či skutečnost obecně známá. Ve spise není založen žádný podklad, ze kterého by se podávalo, že byl v neděli v 15:09 na dálnici D11 ve směru jízdy na Hradec Králové silný provoz. Taktéž nejde o skutečnost obecně známou, jde naopak o skutečnost specifickou, lokální. Správní orgán se neodkazuje na znalost z úřední činnosti (ostatně, ani netvrdí, kde by tuto získal), ani na místní znalost. Za těchto okolností, kdy správní orgán tvrdil určitou skutečnost, zcela bez důkazu, a obviněný tvrdil opak, nebylo tvrzení obviněného ničím vyvráceno, a naopak tvrzení správního orgánu nebylo ničím prokázáno. Správní orgán tak měl buď vyjít z tvrzení žalobce (který se alespoň na rozdíl od správního orgánu na místě přímo nacházel, a tedy provoz vnímal), nebo měl doplnit dokazování. Nebyl však oprávněn klást obviněnému k tíži okolnost, která nebyla prokázána, nadto byla obviněným popírána. Správní orgány patrně přehlédly, že k přestupku došlo na dálnici ve směru na Hradec Králové, přičemž bývá pravidlem, že na víkendy lidé z Prahy opouštějí své domovy a jezdí do regionů, stejně tak studenti, studující v Praze jezdí domů, a tedy se na dálnicích tvoří kolony zpravidla v pátek odpoledne ve směru z Prahy, a v neděli večer bývá provoz hustý naopak ve směru do Prahy, jelikož se všichni vrací. Žalobce jel v neděli odpoledne ve směru z Prahy, tj. ve směru, který v tuto dobu bývá naprosto nevytížen, neboť hlavní pohyb osob je naopak zpět do Prahy, kde pracují, což vychází z toho, že se mnozí lidé stěhují do Prahy za prací a na víkendy jezdí domů. Tedy, tvrzení žalobce, že provoz byl velmi slabý, není v žádném případě „neuvěřitelné“.

Naopak tvrzení správního orgánu o tom, že provoz byl silný, je tvrzení neprokázané, navíc nemající žádnou logiku. Pokud správní orgán tvrdil, že provoz byl silný, ale žalobce toto tvrzení označil za nepravdivé, bylo na správním orgánu, aby pro toto své tvrzení provedl nějaký důkaz. V opačném případě nebyl oprávněn z něj vycházet.

- 3) Nedostatečné zohlednění zákonných kritérií pro ukládání sankce – žalobce namítl, že správní orgán například vůbec nepřihlédl k povaze a závažnosti přestupku, konkrétně pak vůbec nehodnotil význam a rozsah následku přestupku, míru zavinění žalobce, atd. Zejména právě význam a rozsah následku přestupku je přitom zcela stěžejní, neboť odděluje jednání, které mělo vážný dopad do sféry jiných osob, od jednání, kdy se „jen hypoteticky mohlo něco stát, ale nic se nestalo a zpravidla se také nic nestane“. Spáchání přestupku, který má za následek dopravní nehodu, dojde ke škodě na majetku, musí vyjíždět policisté, hasiči, nebo dokonce i záchranná služba, je nepochybně násobně závažnější, než spáchání přestupku, kdy někdo jede na dálnici rychleji, avšak nic se nestane. Proto ostatně zákonodárce požaduje (uvedl tak explicitně v zákoně), že je nutné význam a rozsah následku přestupku při ukládání sankce zhodnotit.
- 4) Forma zavinění – žalobce zastává názor, že správní orgán nesprávně hodnotil formu zavinění jako nedbalost vědomou místo nedbalosti nevědomé.
- 5) Námitka podjatosti – Žalobce dále zastává názor, že správní orgány pochybily tím, jak naložily s námitkou podjatosti, kterou žalobce vznesl. Žalobce totiž v podaném odvolání vznesl námitku podjatosti, kterou odůvodnil tím, že se dozvěděl, že zaměstnanci správního orgánu jsou finančně motivováni k tomu, aby ukládali pokuty, neboť za uložené pokuty dostávají vyšší nenárokovou složku mzdy. Žalovaný vyhodnotil vznesenou námitku jako nikoliv řádnou, dle názoru žalovaného taková námitka podjatosti nelze vůbec vznést, neboť je v rozporu s § 14 odst. 2 správního řádu, dle kterého nelze vznášet námitku podjatosti, je-li podjatost dána pracovněprávním vztahem úřední osoby k územně samosprávnému celku. Tak tomu ovšem nebylo. Žalobce netvrdil, že vznáší námitku podjatosti proto, že úřední osoba je zaměstnanec územně správního celku, nýbrž proto, že úřední osoba je finančně motivována na výsledku řízení.
- 6) Formulace výroku rozhodnutí – Žalobce dále zastává názor, že výrok rozhodnutí je nezákonný. Výrok rozhodnutí je totiž koncipován tak, jakoby byl žalobce uznán vinným ze dvou přestupků. Výrok je v tomto směru rozčleněn, pojednává o dvou samostatných jednáních, podává se z něj, že žalobce spáchal dva přestupky. Žalobce však spáchal jen jeden přestupek, neboť jednal v jednočinném souběhu, když řídil vozidlo vyšší rychlostí, a zároveň v danou chvíli u sebe neměl řidičský průkaz. V případě jednočinného souběhu pak jde z hlediska hmotně i procesněprávního o jeden skutek.

- 7) Zahlazení odsouzení – Žalobce dále zastává názor, že správní orgán nebyl oprávněn přihlížet k předcházejícímu přestupku, který měl žalobce spáchat dne 8. 7. 2018, a nebyl tak oprávněn žalobci uložit ani sankci zákazu činnosti.
3. Závěrem žalobce vyjádřil nesouhlas svůj a svého zástupce s vyvěšením jejich osobních údajů na webu NSS
4. Žalovaný ve svém k jednotlivým námitkám uvedl:
  - 1) Žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.
  - 2) Žalovaný uvedl, že dálnici je třeba vnímat jako jeden celek, a pokud byl ve druhém směru (směrem na Prahu) silný a hustý provoz, pak se tvrzení žalobce o nulovém provozu nezakládá na pravdě.
  - 3) Žalovaný má za to, že zohlednil veškeré rozhodné skutečnosti při ukládání sankce.
  - 4) Žalovaný uvedl, že, že jízda v levém pruhu, při které dochází k předjíždění vozidel, by měla řidiče iniciovat k větší pozornosti a sledování vlastní rychlosti na tachometru, a to tím spíše v případě tak zkušeného řidiče, jakým je žalobce.
  - 5) Žalovaný uvedl, že námitka podjatosti byla koncipována ve zcela obecné a spekulativní rovině.
  - 6) Žalovaný uvedl, že výrok rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem.
  - 7) Žalovaný uvádí, že konstrukce zahlazení odsouzení, kterou žalobce přdestírá, nedává smysl.

II. Obsah správního spisu

5. Z oznámení Policie ČR o přestupku ze dne 4. 6. 2019 vyplývá, že žalobce dne 26. 5. 2019 v 15:09 hodin na dálnici D11, v km 47 ve směru jízdy na Hradec Králové, osobní motorového vozidla tovární značky BMW 750LD, r. z. X, kde mu byla Policií České republiky, Dálničním oddělením Poříčany, silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C, naměřena rychlost 167 km/h. Po odečtu maximální možné odchylky měřícího zařízení 3% km/h, z naměření rychlosti tak obviněný překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici 130 km/h nejméně o 31 km/h. Hlídka policie vozidlo následně zastavila a při kontrole obviněný hlídce předložil řidičský průkaz, jehož platnost skončila dne 4. 11. 2048.
6. Dne 18. 6. 2019 vydal správní orgán I. stupně příkaz, jímž shledal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 3 500 Kč a zákaz činnosti na dobu 1 měsíc. Dne 8. 7. 2019 podal žalobce proti tomuto příkazu odpor.
7. Dne 14. 10. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým shledal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 3 500 Kč a zákaz činnosti na dobu 1 měsíc. V odůvodnění uvedl, že v případě přestupků spáchaných žalobcem ze zákona postačuje zavinění z nedbalosti, kdy v případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti na dálnici mimo obec se jedná z jeho strany o nedbalost vědomou, kdy musel

vědět, že se pohybuje vyšší rychlostí, než dovoluje zákon, neboť se pohyboval v levém jízdním pruhu dálnice, který slouží k předjíždění vozidel jedoucích v pravém jízdním pruhu dálnice. Tedy věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Správní orgán I. stupně zhodnotil zejména objektivní okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, t.j. zejména skutečnost spáchání přestupku na frekventované komunikaci, v době celkem silného provozu, kdy případná kolize s jiným účastníkem silničního provozu by díky vysoké rychlosti, kterou se žalobce pohyboval, mohla mít až fatální následky. Dále zohlednil i skutečnost, že žalobce je držitelem příslušného řidičského oprávnění a v evidenční kartě řidiče má dosud 10 záznamů pro porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, z toho 8 za překročení rychlosti, se stavem bodového hodnocení 3 body. Všechna uvedená hlediska k určení závažnosti zde posuzovaného přestupku správní orgán I. stupně zhodnotil a na tomto podkladě učinil v otázce určení druhu a výměry ukládané sankce závěr, že k dosažení účelu nápravy obviněného je postačující uložit mu jako sankci pokutu na středu daného rozpětí a sankci zákazů řízení na samé spodní hranici daného rozpětí.

8. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. V rámci doplnění odvolání vznesl námitku proti všem zaměstnancům správního orgánu obou stupňů, kterou odůvodnil tím, že se „dozvěděl skutečnosti, které nasvědčují tomu, že každý ze zaměstnanců obou stupňů podjatý. Jedná se o existenci systému odměňování, pomocí kterého správní orgán motivuje své zaměstnance k tomu, aby zisk z pokut byl co největší“. Dne 29. 9. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění uvedl, že k námitce obviněného o předložení neplatného řidičského průkazu, jehož platnost uplynula 4. 11. 2018 a jeho tvrzení, že § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu nevyžaduje platný řidičský průkaz, ale hovoří pouze o řidičském průkazu, který měl u sebe, uvádí, že v návaznosti na § 118 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je nutné zohlednit účel právní úpravy, kterým je zjistit, zda je řidič držitelem řidičského oprávnění, či nikoliv. Řidičský průkaz, jehož platnost uplynula, nemůže nadále sloužit jako osvědčení správnosti informací v něm uvedených. Dále uvedl, že správní orgán I. stupně se dostatečně v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal se zaviněním, když zkonstatoval jednání obviněného jako nedbalost vědomou, kdy se obviněný pohyboval v levém jízdním pruhu dálnice a tedy věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Uvedené zavinění je podpořeno i výpisem z karty řidiče, který prokazuje, že obviněný je držitelem řidičského oprávnění skupiny „B“ již od roku 1975 a vzhledem k jeho dlouholeté praxi lze zkonstatovat, že dokáže s určitou přesností odhadnout rychlost jím řízeného vozidla, a pokud ne, je každé vozidlo na palubní desce vybaveno ukazatelem rychlosti (tachometrem). Rovněž uvedl, že k přestupku obviněného došlo v 15:09 hod dne 26. 5. 2019, tedy v neděli v odpolední době a žalovaný tak zcela odmítá neuvěřitelné tvrzení obviněného, že v době měření měl být v podstatě nulový provoz. Ke vznesené námitce podjatosti žalovaný předně odkazuje na § 14 odst. 2 správního řádu, kde zákon výslovně stanoví, že: „Úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku.“ Námitka podjatosti, jak má na mysli § 14 správního řádu je úkonem individuálním, musí být odůvodněna a musí v ní být uvedeny konkrétní skutečnosti, na jejichž základě je dovozena, a k vyloučení pro podjatost je třeba nalézt konkrétní zájem konkrétní úřední

osoby na výsledku řízení. Důvodem vyloučení tak nemůže být situace, kdy pracovník plní nebo plnil vůči účastníkovi řízení nebo jeho zástupci povinnosti uložené mu zákonem, např. uložil sankci za přestupek. Aby mohl správní orgán námitku podjatosti shledat jako řádnou a o této rozhodovat musí být podána s explicitně stanovenými důvody, jak jsou uvedeny v § 14 správního řádu, což v daném případě není. Žalovaný tak zcela jako nedůvodnou odmítá námitku tzv. systémové podjatosti vznesenou obviněným, prostřednictvím zmocněnce, vůči oprávněným úředním osobám správního orgánu prvního i druhého stupně.

III. Posouzení věci krajským soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba není důvodná.
10. Jednotlivé žalobní body posoudil soud následovně:
  - 1) Námitka je shodná s námitkou posuzovanou Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 6. 5. 2020, č. j. 1 As 484/2019-32, v němž NSS uvedl, že *„jak správně dovodil krajský soud, při použití § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu je nutné zohlednit účel dané právní úpravy, kterým je zajistit, aby bylo možné v silničním provozu bezprostředně ověřit, zda je řidič vozidla držitelem řidičského oprávnění či nikoliv. Nelze tak souhlasit se stěžovatelem, že splnil povinnost řidiče mít u sebe řidičský průkaz podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť měl u sebe řidičský průkaz, byť pouze neplatný. Jak výstižně uvedl již krajský soud, z podstaty věci nelze považovat za dostačující, pakliže má řidič u sebe řidičský průkaz, který je podle § 118 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu neplatný, neboť doba jeho platnosti uplynula. Nemůže totiž nadále složit jako osvědčení správnosti informací, které jsou v něm uvedeny (k tomu srov. Bušta, P., Kněžínek, J. Zákon o silničním provozu. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2016, § 6). Jinými slovy řečeno, pouze platný řidičský průkaz je veřejnou listinou osvědčující řidičské oprávnění v uvedeném rozsahu“*. Soud se se shora uvedeným závěrem NSS, na nějž ostatně odkazoval i žalovaný v napadeném rozhodnutí, ztotožňuje. Argumentuje-li žalobce, že předložení neplatného řidičského průkazu je konzumováno jiným přestupkem – tím, že nepožádal o výměnu řidičského průkazu, nelze jeho argumentaci přisvědčit. Držitel řidičského oprávnění nemá právní povinnost požádat o výměnu řidičského průkazu a nepodání žádosti také není přestupkem – pouze bez platného řidičského průkazu nesmí řídit. Žádný přestupek, který by mohl „konzumovat“ předložení neplatného řidičského průkazu, tedy neexistuje. Námitka není důvodná.
  - 2) Soud souhlasí se žalobcem potud, že se žalovaný s jeho námitkou ohledně provozu na dálnici D 11 dostatečně nevypořádal. Argumentace správních orgánů i žalobce je v zásadě založena na obecně známé skutečnosti, že na dálnici D11 je v neděli odpoledne silný provoz, nicméně je třeba přisvědčit žalobci, že je tomu tak především ve směru na Prahu. Pokud jde o hustotu provozu v nedělním odpoledni ve směru na Hradec Králové, pak zde není

soudu zřejmé, o co se argumentace správních orgánů o silném provozu opírá a souhlasí se žalobcem, že tato argumentace nemá oporu ve spisovém materiálu, jelikož hustotu provozu v neděli odpoledne ve směru na Prahu za obecně známou skutečnost pokládat nelze. Pokud pak žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že intenzitu provozu je nutno hodnotit na celé dálnici, nikoli pouze v jednom směru, pak tento závěr se jeví *prima facie* jako nelogický vzhledem k oddělení obou směrů provozu. Pokud měl žalovaný za to, že hustota provozu ve směru na Prahu ovlivňuje závažnost jednání, ke kterému dojde v opačném směru (což nelze vyloučit), měl tento svůj závěr řádně odůvodnit, což se však v projednávané věci nestalo. Soud tak dává za pravdu žalobci, že správní orgány vycházely při odůvodnění sankce ze skutečnosti, která nebyla ani obecně známá, ani prokázána (provoz na D 11 ve směru na Hradec Králové), případně ze skutečnosti sice obecně známé (provoz ve směru na Prahu), jejíž vliv na projednávanou věc však nebyl nijak vysvětlen. Tato dílčí vada postupu správních orgánů však sama o sobě nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Tento vliv by měla pouze tehdy, pokud by se uložená sankce jevila ve světle ostatních okolností jako nerozumná. Tak tomu však v projednávané věci (jak bude vysvětleno níže) není.

- 3) Žalobce namítl, že nebyla zhodnocena všechna kritéria pro ukládání sankce, zejména následek přestupku. Tato námitka není důvodná. Soud konstatuje, že správní orgány přihlédly ke všemu, co v projednávané věci vyšlo najevo a žalobce v zásadě ani neuvádí, že by některou podstatnou skutečnost opomněly. Pokud jde o žalobcem zmiňovaný následek jeho jednání, pak soud konstatuje, že pokud by následkem jeho rychlé jízdy k nějakému závažnému následku (typicky těžké zranění osob) došlo, byla by věc s největší pravděpodobností řešena cestou trestního, nikoli správního, práva. Správní orgány správně poukázaly na to, že jednání žalobce vytvářelo potenciálně velmi rizikovou situaci, ve které k závažným následkům mohlo dojít. Soud dále konstatuje, že s ohledem na to, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o cca 30 km/h a s přihlédnutím k jeho pestré přestupkové minulosti „zaměřené“ především na překračování nejvyšší povolené rychlosti (což nasvědčuje tomu, že předchozí sankce neměly na žalobce žádný výchovný účinek) se pokuta uložená ve středu zákonného rozmezí jeví jako rozumná, a to i bez zohlednění neprokázaného hustého provozu (viz výše) a otázky přesné formy zavinění (viz níže). Soud v této souvislosti připomíná, že limity nejvyšší povolené rychlosti nejsou samoučelné. Je notorietou, že s vyšší rychlostí klesá ovladatelnost vozidla, roste reakční čas řidiče na nenadálou událost a tím i riziko dopravních nehod a vzniku škod na zdraví či majetku, stejně jako s rychlostí roste pravděpodobnost závažných následků takové nehody. Z toho důvodu nelze překračování nejvyšší dovolené rychlosti bagatelizovat argumenty typu „nebyl žádný provoz“, jak činil žalobce ve správním řízení. Pro úplnost soud dodává, že zákaz činnosti byl uložen na spodní hranici zákonného rozmezí a nelze jej obecně pokládat za nepřiměřeně vysoký – žádné mimořádné okolnosti žalobce neuvedl. Otázkou, zda bylo zákaz činnosti vůbec možné uložit, se soud bude

zabývat níže (viz odst. 7).

- 4) Soud konstatuje, že otázka, zda bylo zavinění žalobce z vědomé či nevědomé nedbalosti, nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož pro vyvození odpovědnosti žalobce za přestupek postačí i zavinění z nedbalosti nevědomé – otázka, zda se jednalo o vědomou či nevědomou nedbalost, není tedy rozhodná. Ze shora uvedených důvodů pak posouzení této otázky nemá vliv ani na závěr o přiměřenosti uložené sankce.
- 5) Soud konstatuje, že žalobce sice uvedl, že se „dozvěděl skutečnosti, které nasvědčují existenci systému odměňování, pomocí kterého správní orgán motivuje své zaměstnance k tomu, aby zisk z pokut byl co největší“, nicméně o tyto skutečnosti se se správními orgány ani se soudem nepodělil. Jeho argumenty jsou buď ryze spekulativní, nebo odkazují na tvrzenou praxi u jiných orgánů (finanční správa, státní zastupitelství, policie ČR). Žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že by tvrzená praxe fungovala u správního orgánu I. stupě nebo u žalovaného. Za této situace tak soud souhlasí se žalovaným, že námitka podjatosti byla k zaměstnancům správních orgánů odůvodněna pouze jejich pracovním poměrem, přičemž taková námitka je dle § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nepřípustná a žalovaný o ní tedy nemusel samostatně rozhodovat.
- 6) Pokud jde o formulaci výroku rozhodnutí, pak soud konstatuje, že přestože z rozhodnutí správních orgánů není zcela zřejmé, zda pokládají jednání žalobce ze jeden skutek či dva skutky, nemá tato otázka žádný dopad do práv žalobce, na jeho formulaci se nic nemění a v projednávané věci jde pouze o „akademickou“ otázku trestněprávní teorie. Jelikož uvedená námitka nijak nedopadá do práv žalobce, nemůže ani vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.
- 7) Soud zdůrazňuje, že pro posouzení otázky, zda bylo možné žalobci uložit zákaz činnosti, není rozhodný okamžik vydání prvostupňového rozhodnutí, jak žalobce uvádí, ale okamžik spáchání přestupku. Jelikož poslední předcházející přestupek žalobce spáchal dne 7. 8. 2018 a přestupek posuzovaný v projednávané věci dne 26. 5. 2019, nedošlo k uplynutí roční lhůty a bylo tedy namístě uložit zákaz činnosti. Stejně tak nebylo možné uvažovat o zahlázení odsouzení, jelikož dle § 105 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, je třeba, aby od vykonání předchozího trestu vedl žalobce nejméně 1 rok řádný život, což žalobce zjevně nesplnil. Námitka není důvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

11. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Pokud jde o otázku anonymizace rozhodnutí na webu NSS, tato je zjevně určena právě NSS (ostatně krajský soud o vyvěšování rozhodnutí na webu NSS nerozhoduje) a bylo by tedy neúčelné ji jakkoliv komentovat.

12. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. února 2022

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce